

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 7. oktober 2014
Kontor: Procesretskontoret
Sagsbeh: Helene Hvid Christensen
Sagsnr.: 2014-0030-2508
Dok.: 1311910

Hermed sendes endelig besvarelse af spørgsmål nr. 1531 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 16. september 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Karen Hækkerup

/

Henrik Hjort Elmquist

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1531 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes redegøre for, hvilke overvejelser domstolene har gjort sig i forhold til hensigtsmæssigheden af telefoniske forkyndelser i forhold til hørehæmmede, herunder om domstolene per automatik i stedet sender en forkyndelse per e-mail eller brev, hvis der anmodes herom af den, der forkyndes for, f.eks. for at undgå misforståelser som følge af, at man ikke hører godt.”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Domstolsstyrelsen, der har oplyst følgende:

”Efter retsplejelovens § 155, stk. 1, nr. 4, sker telefonforkyndelse ved, at den meddelelse, der skal forkyndes, telefonisk gives den pågældende, der forinden eller efterfølgende får tilsendt eller overdraget dokumentet og efterfølgende får tilsendt en bekræftelse på forkyndelsen.

Efter retsplejelovens § 156 a anses meddelelsen for forkyndt, hvis personen vedkender sig at være den person, der skal ske forkyndelse for, og personen må antages at have forstået telefonsamtalen.

Efter forkyndelsesbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 816 af 25. juni 2013, § 21, skal retten vejlede den pågældende om retten til at få meddelelsen og eventuelle bilag læst op telefonisk i sin helhed.

I forbindelse med hver enkelt telefonforkyndelse skal retten i medfør af bekendtgørelsens § 22 udarbejde en forkyndelsespåtegning. Heraf skal blandt andet fremgå, hvordan retten har sikret sig kontrol af borgerens identitet, om borgeren må antages at have forstået telefonsamtalen, om borgeren er blevet vejledt, og hvad der er aftalt med hensyn til fremsendelse af dokumenterne.

Det følger af det anførte, at telefonforkyndelse – ud over selve telefonsamtalen – består af fremsendelse af de omhandlede dokumenter og en efterfølgende bekræftelse. Det følger desuden, at den, som foretager telefonforkyndelse, skal vurdere, om den pågældende forstår indholdet af telefonsamtalen.

Retsplejelovens regler om telefonforkyndelse bygger på betænkning nr. 1528/2011 om revision af reglerne om forkyndelse afgivet af en arbejdsgruppe nedsat af Justitsministeriet. Det fremgår af betænkningen, at arbejdsgruppen var opmærksom på, at telefonforkyndelse kan være problematisk, hvis den per-

son, der skal forkyndes for, har vanskeligt ved at forstå indholdet af telefonsamtalen. På side 100 i betænkningen fremgår blandt andet følgende:

”Det påhviler den person, der foretager telefonforkyndelsen, at vurdere, om den person, der skal forkyndes for, må antages at have forstået telefonsamtalen. Man kunne f.eks. forestille sig, at den person, der skal forkyndes for, ikke taler dansk, . . . , eller at den pågældende forekommer ude af stand til at forstå en besked af den omhandlede karakter på grund af sygdom eller handicap eller på grund af påvirkning af alkohol eller lignende. I sådanne tilfælde kan forkyndelse ikke anses for sket, og en anden forkyndelsesform må derfor anvendes i stedet.”

Det citerede fra betænkningen er gengivet i bemærkningerne til retsplejelovens § 155, stk. 1, nr. 4, om telefonforkyndelse, jf. lovforslag L 12, fremsat den 3. oktober 2012.

I og med retten skal sikre sig borgerens identitet og vejlede borgeren, er der en sådan dialog, at retten får et forsvarligt grundlag for at kunne vurdere, om borgeren forstår indholdet af telefonsamtalen. Det er Domstolsstyrelsens klare indtryk, at retterne er meget opmærksomme på, om en borger, der kontaktes telefonisk med henblik på forkyndelse, forstår indholdet af samtalen, og at retterne vælger en anden forkyndelsesform, hvis det vurderes, at det ikke er tilfældet.

Hvis retten således forsøger at foretage telefonforkyndelse for en borger, som i samtalen oplyser at være hørehæmmet, vil retten vurdere, om telefonforkyndelse konkret er forsvarligt og i benægtende fald vælge en anden forkyndelsesform. Det vil typisk være enten stævningsmandsforkyndelse eller postforkyndelse, idet bemærkes, at forkyndelse, sådan som reglerne er i dag, ikke kan ske ved e-mail.”